

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobkyně: **AHI Oscar s. r. o.**, se sídlem Pramenná 3, Praha 4, zastoupená Mgr. Michalem Svatoněm, advokátem se sídlem Vinohradská 2133/138, Praha 3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2020, č. j. 47580/20/5200-11431-702498, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2022, č. j. 8 Af 3/2021-42,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2022, č. j. 8 Af 3/2021-42, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2020, č. j. 47580/20/5200-11431-702498, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce, advokáta Mgr. Michala Svatoně, náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 20.342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu žalobkyni rozhodnutím ze dne 23. 5. 2018, č. j. 4684006/18/2011-52521-100396 (dále „správce daně“ a „dodatečný platební výměr“), za zdaňovací období roku 2012 doměřil daň z příjmů právnických osob ve výši 0 Kč,

dodatečně zrušil daňovou ztrátu z příjmů právnických osob ve výši 2.543.733 Kč a stanovil penále. Rozhodnutím označeným v záhlaví (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru. Městský soud v Praze následně rozsudkem označeným v záhlaví (dále „městský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl žalobu mířící proti napadenému rozhodnutí. Jádrem sporu je otázka, zda žalobkyně oprávněně snížila základ daně o částky, které svým dodavatelům vyplatila jako paušální režijní náklady ve výši odpovídající 75 % hrubých mezd jejich zaměstnanců.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[2] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) namítla nepřezkoumatelnost závěru městského soudu, že neprokázala, že jí vynaložené částky v celém rozsahu sloužily k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, neboť z právních předpisů nevyplývá povinnost tuto skutečnost prokazovat *v celém rozsahu* uplatněných částek a bližší argumentaci k tomu městský soud neuvedl. V přímém rozporu se zásadami dokazování je závěr žalovaného, že pouhé tvrzení svědků bez ověřitelných důkazů nemá žádnou důkazní sílu. Závěr městského soudu, že bylo třeba prokázat reálnou kalkulaci takto stanovené částky, je nesprávný, neboť jde proti smyslu dovoleného paušálního stanovení těchto nákladů. Nejvyšší správní soud by se měl případem zabývat, aby zabránil obdobnému postupu správce daně vůči subjektům uplatňujícím paušální náklady. Vzhledem k prokázání vynaložení režijních nákladů také není zřejmé, proč žalovaný neaplikoval § 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, tedy proč pouze nemoderoval jejich výši namísto jejich celkového neuznání. Stěžovatelka navrhla napadený rozsudek zrušit.

[3] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s podle něj přezkoumatelným napadeným rozsudkem. K otázce důvodných pochybností správce daně odkázal na výzvy k prokázání skutečností. K přenosu důkazního břemene mělo dojít nejpozději na základě pochybností sdělených při projednání zprávy o daňové kontrole. Stěžovatelka měla možnost se vyjádřit a předložit další důkazy, jejichž zajištění měla věnovat zvýšenou pozornost s ohledem na přítomnost rizikového faktoru spočívajícího v personálním propojení stěžovatelky a jejích dodavatelů. Žalovaný neporušil zásadu volného hodnocení důkazů. Jak uvedl městský soud, stěžovatelka nepředložila podklady, na jejichž základě byla stanovena výše režijních nákladů a režijní přírážky. Paušální náhradu podle žalovaného nebylo možné stanovit jen na základě odhadu bez potřebných dokladů. Jak vyplývá z přezkoumatelného napadeného rozhodnutí, stěžovatelka vůbec neprokázala daňovou účinnost nákladů uplatněných v rozsahu některých fakturovaných činností, proto ani nebylo možné zjišťovat cenu, která by za tyto činnosti byla fakturována mezi nespojenými osobami, a aplikovat § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů.

[4] Žalovaný dále uvedl, že k předloženým kalkulacím nebyly doloženy podklady ohledně skutečných nákladů na jednotlivé pracovní pozice. Z předložených důkazních prostředků nevyplývalo, jaké činnosti dodavatelé pro stěžovatelku vykonávali a kolik zaměstnanců a v jakém rozsahu se na nich podílelo. Ani paní M. nepotvrdila, že režijní náklady byly vynaloženy v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Evidence činností zaměstnanců podle ní ani dalších svědků prováděna nebyla. Podle žalovaného režijní přírážka vůbec nereflektovala kalkulaci skutečných nákladů dodavatele, ale byla naopak stanovena poměrně k hrubé mzdě. Stěžovatelka nevysvětlila, jak stanovila 18 %

pokračování

režijních nákladů dodavatele AHI Invest GmbH a jak tyto souvisí s výší režijní přírážky, částka 17.335,18 EUR proto postrádá vypovídací hodnotu. U dodavatele AHI Invest s. r. o. částka 2.032.316,25 Kč nezohledňovala výši podílu úvazků jednotlivých zaměstnanců vykonávajících práci pro stěžovatelku. Stěžovatelka nevysvětlila, proč bylo pro účely výpočtu režijních nákladů dodavatele AHI Invest s. r. o. ze společných režijních nákladů odečteno právě 10 %, když krom výkonů dosažených z činnosti pro stěžovatelku ve výši 4.500.000 Kč vykazala k 31. 12. 2012 ostatní provozní výnosy ve výši 4.099.000 Kč. Stěžovatelka také nepředložila avizované odborné vyjádření k obvyklé výši režijních nákladů. Stěžovatelka tedy neprokázala materiální podmínky pro uplatnění tvrzených nákladových položek. Žalovaný nezasáhl do podnikatelské strategie stěžovatelky, jak tvrdí. Její argumentace ohledně širších dopadů napadeného rozhodnutí není přípustná, neboť ji neuplatnila v žalobě. Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Kasační stížnost je přípustná, projednatelná a zároveň i důvodná.

[6] Stěžovatelka považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný [§ 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“)] z důvodu, že z něj není zřejmé, proč městský soud považoval za zásadní neprokázání daňové účinnosti sporných nákladů *v celém rozsahu*. Kromě toho namítá, že městský soud vyšel z nesprávného názoru, podle něhož daňová účinnost zpochybněné paušální režijní přírážky (jakožto součásti sjednané ceny za službu) závisela na prokázání způsobu její kalkulace, v důsledku čehož aproboval její neuznání jako výdaje ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů namísto snížení základu daně postupem podle § 23 odst. 7 téhož zákona [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[7] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, ve kterých pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. To však není případ napadeného rozsudku, v němž městský soud přisvědčil názoru žalovaného, že se stěžovatelce nepodařilo prokázat daňovou účinnost části správcem daně zpochybněných výdajů na služby týkající se účetnictví, administrace a správy nemovitostí, poskytnutých jí společnostmi AHI Invest GmbH a AHI Invest s. r. o. Podle městského soudu stěžovatelka nepředložila žádné podklady (např. ohledně počtu zaměstnanců dodavatelů služeb a rozsahu jejich činnosti pro stěžovatelku), z nichž by vyplývalo, jak stěžovatelka stanovila režijní náklady dodavatele a jak tyto náklady souvisí s režijní přírážkou (bod 71 napadeného rozsudku). Výše uplatněné režijní přírážky podle něj nevyplývala ani z předloženého vyčíslení skutečných režijních nákladů AHI Invest s. r. o. (bod 72 napadeného rozsudku). Městský soud souhlasil s žalovaným, že z částek poskytnutých společností AHI Invest GmbH a AHI Invest s. r. o. ve výši 1.272.950 Kč a 4.500.000 Kč stěžovatelka neprokázala daňovou uznatelnost (ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů) paušálně vyčíslených výdajů na jejich režijní náklady ve výši 445.009 Kč a 2.221.777 Kč (body 49 a 52 napadeného rozsudku). Městský soud proto v bodě 73 napadeného rozsudku uzavřel, že stěžovatelka neprokázala, že „*vynaložené částky v celém rozsahu sloužily právě k dosažení, zajištění a udržení příjmů*“.

[8] Přezkoumatelnost napadeného rozsudku však neznamená jeho věcnou správnost. Jak bude rozvedeno níže, s nastíněnými úvahami městského soudu se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

[9] Podle § 24 odst. 1 věty první zákona o daních z příjmů *výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.*

[10] V projednávané věci bylo sporné, zda konkrétní výdaje, které stěžovatelka nesporně vynaložila (zaplatila svým dodavatelům), vynaložila na dosažení, zajištění či udržení příjmů ve smyslu generální klausule v § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

[11] Podle § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních.* Podle odst. 5 písm. c) téhož ustanovení *správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.*

[12] Pro unesení svého důkazního břemene podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu musí správce daně identifikovat konkrétní skutečnosti zpochybňující věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost tvrzení daňového subjektu vyplývajících z předložených účetních dokladů a evidencí; pokud daňový subjekt následně svá tvrzení neupraví, má povinnost je prokázat předkládáním dalších důkazních prostředků (např. rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 28. 8. 2018, č. j. 8 Afs 265/2016-59, bod 31, či ze dne 18. 5. 2020, č. j. 5 Afs 191/2019-32, bod 31).

[13] Podle § 23 odst. 7 věty první zákona o daních z příjmů, *liší-li se ceny sjednané mezi spojenými osobami od cen, které by byly sjednány mezi nespojenými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, a není-li tento rozdíl uspokojivě doložen, upraví se základ daně poplatníka o zjištěný rozdíl.*

[14] Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný odmítl jako daňově účinnou uznat část stěžovatelkou deklarovaných výdajů na služby přijaté od společností AHI Invest GmbH a AHI Invest s. r. o. Z celkové ceny ve výši 1.272.950 Kč a 4.500.000 Kč vyloučil částky ve výši 445.009 Kč a 2.221.777 Kč, o kterých stěžovatelka tvrdila, že měly pokrývat režijní náklady dodavatelů, tj. jiné náklady na zaměstnance než ty mzdové a odvody (zejm. body 29, 36, 41 a 51 napadeného rozhodnutí). Stěžovatelka podle něj neprokázala, že tuto část ceny za služby vynaložila v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů, neboť režijní přírážka nebyla stanovena v návaznosti na skutečnou výši režijních nákladů dodavatelů vynaložených na jednotlivé pracovní pozice, ale odhadem poměrně k hrubé mzdě zaměstnanců podílejících se na pracích pro stěžovatelku (zejm. body 37, 39, 55 a 56 napadeného rozhodnutí). Není naopak sporu o tom, že deklarované výdaje skutečně vynaložila (v daném zdaňovacím období) a že od svých dodavatelů deklarované služby skutečně přijala. Žalovaný v napadeném rozhodnutí reálně nezpochybnil ani rozsah přijatých služeb (byť opačnému závěru mohou nasvědčovat body 36 a 68 napadeného rozhodnutí), neboť část ceny připadající na mzdové náklady dodavatelů považoval za daňově účinnou v plné výši, zatímco režijní přírážku z daňově účinných nákladů zcela vyloučil

pokračování

z důvodu neprokázání její kalkulace v návaznosti na skutečné režijní náklady dodavatelů (její výše byla naopak stanovena odhadem poměrně k mzdovým nákladům). Pokud by žalovaný zpochybnil přijetí služeb v deklarovaném rozsahu, pak by mu nezbylo než současně neuznat i část mzdových nákladů, což však neučinil.

[15] Mezi stranami není sporné ani to, že stěžovatelka je osobou s dodavatelem AHI Invest GmbH a AHI Invest s. r. o. spojenou ve smyslu § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů. Podle žalovaného však toto ustanovení, umožňující snížit daňově účinné náklady mezi spojenými osobami na výši cen, které by byly sjednány mezi nespojenými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, nebylo možné aplikovat z důvodu, že stěžovatelka vůbec neprokázala daňovou účinnost části nákladů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, která je podmínkou aplikace § 23 odst. 7 téhož zákona (zejm. bod 68 napadeného rozhodnutí).

[16] Městský soud výše zrekapitulované závěry žalovaného aproboval.

[17] Jak však vyplývá z rozsudku NSS ze dne 30. 10. 2023, č. j. 7 Afs 54/2022-36, bodu 27, „nepostupoval-li správce daně podle § 23 odst. 7 ZDP, přestože se v posuzované věci jedná o poskytování služeb mezi spojenými osobami, je výše ceny (ve smyslu daňově uznatelného nákladu) řešitelná pouze v rámci posouzení přiměřenosti nákladu v dané výši ve vztahu k dosažení, zajištění či udržení příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 ZDP. Přiměřenost je totiž jedním z aspektů, které je třeba vzít v potaz při posuzování, zda se mohl daňový subjekt rozumně domnívat, že určitý náklad mohl i s ohledem na jeho výši sloužit k dosažení, zajištění či udržení jeho příjmů.“ Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku vyšel z nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2001, sp. zn. II. ÚS 67/2000, podle něhož „finanční orgány musí mít právo neuznat výdaje uplatněné daňovým subjektem, které s jeho podnikatelskou činností nesouvisí nebo jsou nepřiměřené.“ Jinými slovy, zákon o daních z příjmů správci daně výslovně umožňuje snížit daňově účinné výdaje uplatněné mezi spojenými osobami (tzv. test obvyklé ceny ve smyslu § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů); současně mu implicitně umožňuje jako daňově účinné neuznat výdaje, které jsou natolik nepřiměřené, že daňový subjekt není schopen prokázat, že se mohl rozumně domnívat, že by mohly sloužit k dosažení, zajištění či udržení jeho příjmů (tzv. test tržní přiměřenosti ve smyslu § 24 odst. 1 téhož zákona; srov. bod 30 rozsudku č. j. 7 Afs 54/2022-36). Kvalifikovaně zpochybnit daňovou uznatelnost určitého nákladu z důvodu jeho nepřiměřenosti je přitom pro správce daně zpravidla obtížnější než prokázat vybočení z mantinelů ceny obvyklé mezi spojenými osobami, neboť „zatímco cena obvyklá má objektivní charakter (jedná se o interval cen dosažených mezi nespojenými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek), cena přiměřená má spíše subjektivní charakter a zohledňuje konkrétní poměry daného daňového subjektu a okolnosti, které danou transakci provázejí. Proto může její výše vybočovat z intervalu cen obvyklých.“ (bod 27 rozsudku č. j. 7 Afs 54/2022-36).

[18] Pro posouzení aktuální věci je podstatné, že správce daně ani žalovaný netvrdili, že služba ve skutečnosti nebyla poskytnuta, že nesloužila k dosažení zdanitelných příjmů nebo že cena nebyla zaplacená. S pomocí § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů ale fakticky moderovali výši, do které lze odměnu zaplacenou stěžovatelkou jejím dodavatelům uznat jako daňově účinný náklad, a to z důvodu, že část této odměny byla stanovena odhadem, a v této výši se proto nejedná o náklad sloužící k dosažení zdanitelných příjmů. Podstatné je

připomenout, že účastníci obchodních vztahů jsou svobodní v tom, jakým způsobem si výši odměny sjednají. Jak zároveň vyplývá z výše uvedeného, způsob stanovení režijní přírážky sám o sobě nevypovídá o tom, zda poskytnutá služba objektivně (či alespoň dle rozumného očekávání stěžovatelky) mohla sloužit k dosažení zdanitelných příjmů, není-li výsledná výše ceny za službu *zjevně nepřiměřená*.

[19] Pokud by se v obdobném případě nejednalo o spojené osoby a správce daně by (kvalifikovaně) zpochybnil daňovou uznatelnost nákladu s ohledem na jeho nepřiměřenost, pak by daňový subjekt musel prokázat, že vzhledem k individuálním okolnostem věci nebyla sjednaná cena „*natolik zjevně vyšší než cena obvyklá, že by stěžovatel s ohledem na své znalosti a schopnosti musel její nepřiměřenou výši rozpoznat*“ (rozsudek NSS ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Afs 13/2005-60, č. 718/2005 Sb. NSS). Pokud by se správce daně domníval, že uplatněním nákladů jako daňově účinných daňový subjekt zneužil právo (tedy že náklady jsou daňově účinnými pouze po formální, nikoliv však materiální stránce), pak by musel prokázat, že *převažujícím účelem* takového jednání bylo *získání daňové výhody v rozporu se smyslem a účelem daňového právního předpisu* (§ 8 odst. 4 daňového řádu). V tomto případě však správce daně fakticky zpochybňuje pouze část uplatněných nákladů na poskytnutou službu vynaložených mezi spojenými osobami, na které se po ověření uznatelnosti dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů užije § 23 odst. 7 téhož zákona. Pro aplikaci tohoto ustanovení postačí, pokud se správci daně podaří prokázat nesoulad sjednané ceny s cenou obvyklou, načež je na stěžovatelce, aby tento rozdíl *uspokojivě doložila*.

[20] Jelikož názor žalovaného a městského soudu o povinnosti stěžovatelky prokázat způsob kalkulace části sjednané ceny za službu (konkrétně režijní přírážky) nemá oporu v § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, nemohly ani pochybnosti správce daně s tím spojené aktivovat stěžovatelčino důkazní břemeno. Žalovaný nezpochybnil daňovou účinnost nákladů vynaložených za přijaté služby jako takovou, nýbrž pouze jejich výši akceptovatelnou z hlediska snížení základu daně stěžovatelky. Fakticky tedy upravil stěžovatelčin základ daně, avšak nikoliv cestou porovnání sjednané ceny s cenou obvyklou (a umožněním stěžovatelce tento rozdíl vysvětlit), nýbrž cestou zpochybnění kalkulací sjednané ceny, přestože pouze na tomto základě uplatněným nákladům daňovou účinnost upřít nelze.

[21] Tím nicméně Nejvyšší správní soud neříká, že cena za služby přijaté od společností AHI Invest GmbH a AHI Invest s. r. o. měla být automaticky v plné výši stěžovatelčíným daňově uznatelným nákladem. Vzhledem k nastíněným skutkovým okolnostem bylo nicméně třeba přistoupit k aplikaci § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů.

[22] Námitkami vad dokazování v průběhu daňového řízení se Nejvyšší správní soud nezabýval. Míjí se totiž s nosným důvodem pro zamítnutí žaloby, kterým je aprobování nesprávné aplikace § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů ze strany správce daně. O tom svědčí i to, že stěžovatelka tuto argumentaci pouze doslovně převzala z žaloby (zejména body 7, 8, 10 až 18, částečně 9), ačkoli podmínkou přípustnosti kasačních námitek je, aby směřovaly proti konkrétním nosným důvodům napadeného soudního rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, bod 12). Tomuto požadavku stěžovatelčina tvrzení uplatněná v téže podobě již v žalobě (pod body 24, 26 až 28, 30 až 35)

pokračování

nedostála, protože je nelze považovat za důvod kasační stížnosti ve smyslu § 103 s. ř. s., a je třeba je odmítnout v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. Jejím tvrzením, že stanovené paušální náklady odpovídají spodní hladině režijních nákladů v běžných obchodních vztazích, se Nejvyšší správní soud nezabýval pro nadbytečnost.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud výrokem I. tohoto rozsudku zrušil napadený rozsudek pro nesprávné právní posouzení spočívající v závěru o nutnosti prokázat způsob kalkulace režijní přírážky (tj. součásti ceny za přijaté služby) pro její uznání jako stěžovatelčina daňově účinného výdaje. Současně rozhodl výrokem II. i o zrušení napadeného rozhodnutí, neboť pro takový postup byl důvod již v řízení před městským soudem [§ 110 odst. 1 věta první před středníkem ve spojení s jeho odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dalším řízení žalovaný vyjde především z východisek vymezených v bodě 17 tohoto rozsudku.

[24] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), a to podle úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný procesně úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně naopak zaznamenala úspěch ve věci, náleží jí proto náhrada nákladů v celkové výši 20.342 Kč, tj. 8.000 Kč za soudní poplatky za žalobu a kasační stížnost a 12.342 Kč jako odměna zástupce za tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby a kasační stížnosti) a náhrada hotových výdajů (oboje včetně DPH) [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a § 57 odst. 2 s. ř. s.]. Částku je žalovaný povinen zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Michala Svatoně, advokáta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2024

Eva Šonková
předsedkyně senátu